

Publicerad 2006-06-01 15:18 av Sofi

Du är som finast när du ramlar ur dig själv och in i mig.

Du får gärna luta dig mot mig när du ser dig själv falla och det gör inget att du är som du är för du är perfekt, precis så. Det gör inget om det går hundra år innan du ser mig, för jag skulle kunna vänta en hel livstid för att få dela sekunder med dig.

När du ramlar ur dig själv och in i mig så välkomnar jag dig med öppna armar, om min livstid inte hunnit gå ännu. Det skulle inte vara svårt att älska dig trots dina fel och brister, jag har sett de flesta. Och du kommer antagligen att säga att du inte känner mig när jag kommer fram till dig och jag kommer viska till dig att det är jag, det är jag från dina drömmar.

När du sedan fallit in i dig själv kommer jag att le för att du är så vacker och självupptagen och du ser mig, du ser mig. Du får stanna tills sekunder tar slut, tills jorden går under eller tills jag träffas av en komet i huvudet.

När du rör vid mig skakar jag som ett naket barn. Du får gärna lov att lita på mig och berätta om allt som aldrig hänt och som ska hända och hur universum kommer sluta. Bara det inte slutar här. Det gör ingenting om du ställer ditt raklödder i mitt badrumsskåp eller om du byter ut min rosa matta till en blå.

Med dig
är allt okej.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofi med Poeter.se id #3604 innehar upphovsrätten